

Вісім ідеальних убивств

КУПИТИ

Декілька років тому поціновувач детективів Малколм Кершоу склав список найзаплутаніших злочинів у жанрі — тих, які майже неможливо розкрити. Він назвав його «Вісім ідеальних убивств». Та найбільше здивувався сам Мел, тепер власник книгарні «Старі дияволи» у Бостоні, коли одного сніжного дня на його порозі з'явилася агентка ФБР. Вона розслідує серію нерозкритих убивств, що моторошно нагадують злочини зі старого списку. І, здається, вона не єдина, хто зацікавився книгарем, який проводить вечори на самоті з книжкою у руках. Схоже, за Мелом стежить й убивця — той, хто знає про нього небезпечно багато, навіть найтемніші секрети, приховані від усіх.

Щоб урятуватися, Мел сам починає шукати підозрюваних... і бачить убивцю в кожному. Раптом з'являються нові жертви — і петля навколо шиї книготорговця затягується так міцно, що вирватися може бути вже запізно.

розділ перший

Відчинилися вхідні двері, і я почув на придверному килимку тупіт ніг агентки ФБР. Щойно почав падати сніг, і до книгарні шугонуло важке й насичене нестримною енергією повітря. Двері за агенткою зачинилися. Мабуть, вона була неподалік, коли зателефонувала, бо не минуло й п'яти хвилин, як я погодився на зустріч з нею.

Крім мене, в книгарні нікого не було. Не знаю навіть, чому я взагалі вирішив її відчинити того дня. Завірюха за прогнозами мала б насипати понад пів метра снігу, починаючись зранку і вщухаючи аж наступного дня по обіді. Бостонські публічні школи вже оголосили, що зачинятимуться раніше, і скасували всі уроки наступного дня. Я зателефонував двом працівникам, що мали виходити на роботу — Емілія в ранкову зміну, а Брендон — у вечірню, і порадив їм залишатися вдома. Зайшов до твітер-акаунта книгарні «Старі дияволи» і вже намірився був вислати твіт про те, що під час сніговію ми будемо зачинені, але щось мене втримало від цього. Може, думка про те, що доведеться тоді цілісінький день простирчати на самоті вдома. До того ж до книгарні від мого помешкання було менше, ніж пів милі.

Я вирішив піти туди; у крайньому разі матиму змогу провести якийсь час наодинці з Нероном, навести лад на стелажах, може, навіть підготувати до відправлення деякі онлайн-замовлення.

Гранітне небо провіщало снігопад, коли я відмикав вхідні двері на Бері-стріт у Бікон-Гілл. Книгарня «Старі дияволи» міститься на не надто багатолюдній ділянці, але це спеціалізована книгарня — нові та вживані детективи й містерії, тож більшість наших клієнтів або якось знаходять нас, або просто замовляє через наш вебсайт. Звичного четверга в лютому я б не здивувався, коли б відвідувачів набралось ледве з десятків, хіба що в нас планувалася б якась подія чи зустріч автора з читачами. Та все одно завжди було чим зайнятися. До того ж у крамниці жив кіт Нерон, який ненавидів залишатися на самоті. А я ще й геть забув, чи залишив йому

вчора досить їжі. Мабуть, що ні, бо коли я зайшов до книгарні, він відразу вибіг до мене паркетною підлогою. Рудий кіт невизначеного віку чудово вписувався у книгарню завдяки своїй готовності (ба навіть прагненню) миритися з ласками незнайомців. Я ввімкнув світло, нагодував Нерона, а тоді зварив собі трохи кави. Об одинадцятій завітала наша завсідниця Маргарет Ламм.

— Що ви тут робите в таку негоду? - здивувалася вона.

— А ви що тут робите?

Вона піднесла вгору два пакети з елітної продуктової крамниці на Чарлз-стріт.

— Провізія, — пояснила вона звичною своєю аристократичною манерою.

Ми поговорили про останній роман Луїзи Пенні. Здебільшого говорила вона. Я тільки вдавав, що читав цей роман. Останнім часом я взагалі вдаю, що прочитав чимало книжок. Я, звісно, справді читаю, але здебільшого рецензії в головних спеціалізованих виданнях, а також переглядаю деякі блоги. Один з них має назву «Фотель-ний спойлер», і в ньому обговорюють огляди останніх романів і насамперед їхні завершення. Мене вже не цікавлять сучасні детективні романи - інколи я просто перечитую щось улюблене з дитинства, тож без книжкових блогів мені не обійтися. Звичайно, я міг би чесно зізнатися, що втратив інтерес до романів детективного жанру, тому й читаю насамперед історичні книжки, а перед сном поезію, проте волю не казати правди. Бо ті, кому я інколи цю правду казав, завжди допитувалися, чому я перестав читати детективи, а це не те, про що я хотів би говорити.

Я відправив Маргарет Ламм з читаним примірником роману Рут Ренделл «Потиснути руки назавжди», адже вона на 90 відсотків була впевнена, що раніше цього роману не читала. Тоді пообідав прихопленим з дому бутербродом із салатом з курятиною і вже мав намір завершувати на сьогодні, коли це задзвонив телефон.

— Книгарня «Старі дияволи», — озвався я.

— Чи можна Малколма Кершоу? - Жіночий голос.

— Слухаю, — відповів я.

— О, чудово. Це спецагентка ФБР Івен Малві. Я б хотіла ненадовго вас відволікти, щоб дещо розпитати.

— Гаразд, - погодився я.

— Можна тепер?

— Звісно, — відповів я, припускаючи, що її задовольнить телефонна розмова, але натомість вона сказала, що невдовзі прийде, й поклала слухавку. Якийсь час я стояв зі слухавкою в руці, уявляючи, яка на вигляд може бути агентка ФБР, на ім'я Івен. По телефону її голос звучав сипло, тож я уявив собі статечну, понуру жінку передпенсійного віку в коричневому дощовику.

За кілька хвилин у дверях з'явилася агентка Малві, анітрохи не схожа на образ, який я собі уявляв. Їй було трохи за тридцять, якщо не менше, вона була в джинсах, заправлених у темно-зелені чобітки, пухнастій зимовій куртці й білій плетеній шапочці з помпончиком. Вона по-тупала чобітками по килимку біля дверей, зняла шапочку й рушила до касової стійки. Я вийшов назустріч, і вона простягла мені руку.

Потиск виявився міцним, хоч рука була вогка й холодна.

— Агентка Малві? — запитав я.

— Так, вітаю. — На її зеленій куртці танули сніжинки, залишаючи по собі темні плями. Вона струснула головою; кінчики її тонкого білявого волосся були вологі. — Я здивована, що ви ще й досі відчинені, — сказала вона.

— Я, власне, саме збирався зачинятися.

— О, — зронила вона. У неї була перекинута через плече шкіряна сумочка, пасок до якої вона стягнула через голову, а тоді розстібнула замочок куртки. — Але ще маєте трохи часу?

— Маю. Та й мені самому цікаво. Поговоримо у мене в кабінеті?

Рекомендована література

Любовні листи до
серійного вбивці

Вони обидва помруть у
кінці (Вісники Смерті
#1)

Порожній пазл

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ